

מסמך 177

מסמך 177

יום רביעי, יום המנוחה

כאשר ישוע ושליחיו לא כרעו תחת עומס מלאכת הוראת העם, הם נהגו לנוח מעבודתם בימי רביעי. ביום רביעי המסוים הזה, הם אכלו את ארוחת הבוקר בשעה מעט מאוחרת מן הרגיל, ובמחנה השתררה דממה מבשרת-רעות; אך-מעט נאמר לאורך המחצית הראשונה של הארוחה. לבסוף דיבר ישוע ואמר: "הנני מבקש כי תנוחו היום. אנא קחו את הזמן לחשוב על כל מה שקרה מאז שהגענו לירושלים, והתבוננו אל אשר מצוי אך לפנינו, על מה שסיפרתי לכם בפשטות. וודאו כי האמת ממלאת את חייכם, וכי בכל יום אתם הולכים וגדלים בחסד."

לאחר ארוחת הבוקר הודיע המאסטר לאנדראס כי הוא מתכוון להיעדר במהלך היום, והציע שהשליחים יבלו את הזמן הזה בהתאם לבחירתם האישית, ואולם, הם אינם מורשים לבוא בשערי ירושלים בשום פנים ואופן.

בשעה שישוע התכוון לצאת לבדו אל הגבעות, עצר אותו דוד זבדיה, וכך אמר: "היטב תדע, מאסטר, כי הפרושים והשליטים מבקשים לחסל אותך, ואף-על-פי-כן אתה מתכוון לצאת לבדך את הגבעות. לעשות כך יהיה דבר טיפשי; אשלח אפוא שלושה גברים שישמרו עליך, פן יאונה לך כל רע." ישוע התבונן בשלושת הגברים החמושים והחסונים, בני הגליל, ואמר לדוד: "כוונתך טובה היא, אך שוגה אתה בכך שאינך מבין כי בן האדם איננו זקוק לאיש שיגן עליו. איש לא יניח עלי את ידו, עד לשעה שבה אהיה אני מוכן למסור את נפשי בהתאם לרצון אבי. הגברים הללו אינם מורשים ללוותני. הנני מבקש לצאת לבדי בכדי להתייחד עם האב."

לשמע המילים האלה נסוגו דוד והשומרים החמושים; ואולם, כאשר ישוע פנה לצאת לבדו, ניגש אליו יוחנן מרקוס ובידו סל קטן עם מזון ומים. הוא הציע שאם הוא מתכוון להיעדר למשך כל היום, אפשר שימצא את עצמו רעב. המאסטר חייך אל יוחנן והושיט את ידו ליטול ממנו אל הסל.

1. יום אחד לבד עם אלוהים

כאשר ישוע התכוון לקחת את הסל עם המזון מידו של יוחנן, העז האיש הצעיר ואמר: "אבל, מאסטר, אתה עלול להניח את הסל כשתפנה להתפלל, ואז תעזוב בלעדיו. חוץ מזה, אם אני אלך לצדך ואשא את הסל, אתה תהיה פנוי יותר להתייחד, ואני בוודאי שאהיה בשקט. לא אשאל כל שאלה ואשא עם הסל בשעה שתלך לבדך להתפלל."

בעודו מדבר, ובעוד שכמה מן הנוכחים נדהמים נוכח תעוזתו, העז יוחנן והמשיך לאחוז בסל. וכך עמדו יוחנן וישוע, שניהם אווזים בסל. אז עזב המאסטר את הסל, השפיל את מבטו אל הנער ואמר: "מכיוון שאתה כמה בכל מאודך לבוא עמי, לא ימנע הדבר הזה ממך. נלך יחדיו, אם כן, ונהנה זה מחברתו של זה. ואתה רשאי לשאול אותי כל שאלה שעולה בלבך, ואנחנו ננחם ונסעד זה את זה. אפשר להתחיל בכך שאתה תישא את סל האוכל, וכאשר תתעייף, אעזור לך. בוא אחרי."

ישוע חזר אל המחנה באותו ערב רק לאחר שקיעת החמה. המאסטר בילה את יומו השקט האחרון עלי אדמות בחברת צעיר מבקש-אמת ובשיחה עם אביו מפרדיס. לימים נודע המאורע הזה בשמים בשם "היום שבו בילה איש צעיר עם אלוהים בגבעות." לעד ימחיש מאורע זה את נכונותו של הבורא להתרועע עם היצור. אם משאלת הלב באמת עילאית היא, אפילו אדם צעיר יוכל לדרוש את תשומת לבו של אלוהי יקום וליהנות מחסדו האוהב, ממש ליהנות מן האושר העילאי הבלתי-

נשכח של בילוי עם אלוהים בגבעות, ולאורך יום שלם. וכזו הייתה חווייתו של יוחנן מרקוס ביום רביעי הזה בגבעות יהודה.

ישוע שוחח רבות עם יוחנן, וסיפר לו בחופשיות על ענייני העולם הזה ועל ענייני העולם הבא. יוחנן סיפר לישוע עד כמה הצטער על כך שלא היה מבוגר דיו על-מנת להיות אחד מן השליחים, והביע את הערכתו על כך שהורשה ללכת אחריהם מאז ההטפה בירדן, בסמוך ליריחו, למעט המסע לפיניקי. ישוע הזהיר את הנער לבל יתאכזב מן המאורעות הקרבים ובאים והבטיח לו כי הוא עתיד להיות שליח מלכות רב-חשיבות.

יוחנן מרקוס נלהב מזיכרון היום הזה בגבעות עם ישוע, אך הוא מעולם לא שכח את הזהרתו האחרונה, אשר בוטאה ממש בשעה שהם התכוננו לשוב אל המחנה בגת שמנים, כאשר הוא אמר: "ובכן, יוחנן, בילינו יפה יחדיו, יום מנוחה אמיתי. אך וודא כי לא תספר לאיש על מה שסיפרתי לך." יוחנן מרקוס אכן לא גילה דבר ממה שאירע ביום שבו בילה יחד עם ישוע בגבעות.

במהלך השעות המעטות אשר נותרו לחייו של ישוע על-פני האדמה, יוחנן מרקוס לא התיר למאסטר לחמוק ממנו. תמיד הנער הסתתר בקרבת מקום; והוא ישן רק כאשר ישוע ישן.

2. החיים המוקדמים בבית

במהלך שהותו עם יוחנן מרקוס באותו יום, הקדיש ישוע זמן רב בהשוואת ההתנסויות של ראשית ילדותם ושל שנות נעוריהם המאוחרות יותר. אף-על-פי שהוריו של יוחנן היו עשירים יותר מהוריו של ישוע מן הבחינה החומרית, הרבה מההתנסויות שלהם בשנות הנעורים היו דומות. ישוע אמר ליוחנן דברים רבים אשר עזרו לו להבין טוב יותר את הוריו ואת חברי משפחתו האחרים. כאשר הנער שאל את המאסטר כיצד הוא יכול לדעת כי הוא עתיד להפוך ל"שליח מלכות רב חשיבות", אמר ישוע:

"יודע אני כי תהיה נאמן לבשורת המלכות, לפי שאני יכול לסמוך על אמונתך ועל אהבתך בהווה, שהרי האיכויות האלה נשענות על החינוך שקיבלת בבית בצעירותך. אתה הנך תוצר של בית שבו ההורים חיבבו בכנות זה את זה, ולפיכך לא קיבלת אהבת-יתר אשר עלולה הייתה ליצור אצלך חשיבות עצמית מזיקה. נוסף על כך, האישיות שלך לא סבלה מן העיוות אשר מתרחש כאשר הורים מתמרנים זה את זה בחוסר אהבה, בכדי לקבל את ביטחונך ואת נאמנותך. נהנית מאהבה הורית המבטיחה ביטחון-עצמי ראוי לציון ומעודדת תחושות ביטחון רגילות. עם זאת, זכית שהורייך ניחנו בחוכמה, כמו גם באהבה; זוהי חוכמתם שהנחתה אותם למנוע ממך צורות פינוק ומותרות רבים אשר העושר יכול לקנותם, בעוד שהם שלחו אותך ללמוד בבית הספר של בית הכנסת יחד עם חברייך בשכונה, והם גם עודדו אותך ללמוד לחיות בעולם הזה באמצעות התנסויות מקוריות. יחד עם חברך, עמוס, באת לירדן, למקום שבו הטיפו והטבילו תלמידי יוחנן. שניכם רציתם להתלוות אלינו. כאשר שבת אל ירושלים, הורייך הסכימו; ואילו הוריו של עמוס סירבו; משום שאהבו את בנם כל-כך, הם מנעו ממנו את ההתנסות הברוכה אשר קיבלת אתה, ועודך נהנה ממנה אפילו היום. עמוס יכול היה לברוח מן הבית ולהצטרף אלינו, אבל בכך היה פוגע באהבה ומקריב את הנאמנות. גם אם היה זה חכם לעשות כך, היה זה מחיר נורא עבור ההתנסות, העצמאות והחירות. הורים חכמים, כמו הורייך שלך, דואגים לכך שכאשר ילדיהם מתבגרים ומגיעים לגילך, הם אינם נדרשים לפגוע באהבה, או לוותר על נאמנותם, בכדי לפתח את עצמאותם וליהנות מחירות מרעננת.

"האהבה, יוחנן, היא המציאות העילאית ביקום בשעה שהיא מוענקת מידי יצורים חכמים-בכול, אבל כאשר מביעים אותה הורים בני-תמותה, היא מסוכנת ולעיתים אנוכית-למחצה. כאשר

תחתן ותגדל ילדים משלך, וודא כי האהבה שלך נשלטת על-ידי החוכמה ומוכוונת על-ידי התבונה.

"חברך הצעיר, עמוס, מאמין בבשורת המלכות בדיוק כמוך, אך אינני יכול לסמוך עליו לגמרי; אינני בטוח מה הוא יעשה בשנים הבאות. חייו בצעירותו בבית לא היו חיים כאלה שמניבים אדם מהימן לגמרי. עמוס דומה יותר מדי לאחד מן השליחים אשר לא זכה בביתו לחינוך רגיל, אוהב וחכם. מכיוון שבילית את שמונה השנים הראשונות שלך בבית רגיל, אשר נוהל היטב, כל יתר החיים שלך מהימנים יותר. אתה ניחן באופי חזק ובשל לפי שגדלת בבית שבו שלטה האהבה ושדגלה בו החוכמה. חינוך שכזה בילדות מניב סוג של נאמנות אשר מבטיחה כי תמשיך בנתיב שבו התחלת לצעוד."

במשך יותר משעה המשיכו ישוע ויוחנן לשוחח על החיים בבית. המאסטר המשיך והסביר ליוחנן כיצד הילד תלוי לחלוטין בהוריו ובחיו בבית, ואיך הוא מקבל מהם את כל מושגיו המוקדמים באשר לכל הדברים האינטלקטואליים, החברתיים, המוסריים ואפילו הרוחניים. זאת לפי שהמשפחה מייצגת את כל מה שיכול הילד הצעיר לדעת על מערכות היחסים האנושיות, או האלוהיות. רשמיו הראשונים של הילד על היקום חייבים לבוא מאמו; באביו הוא תלוי לחלוטין באשר לרעיונותיו המוקדמים על האב שבשמים. המשך חייו של הילד יהיו שמחים או אומללים, קלים או קשים, בהתאם לראשית חייו המנטאליים והרגשיים, אשר מותנים במערכות היחסים החברתיות והרוחניות אשר בבית. כל שארית חייו של בן האנוש מושפעים באופן עצום ממה שמתרחש בשנים הראשונות לקיומו.

הננו מאמינים בכנות כי הבשורה שלימד ישוע, אשר מתבססת על מערכת היחסים בין האב לילד, לא תוכל להתקבל באופן חובק-עולם עד אשר יתמלאו החיים בביתיה של הציוויליזציה המודרנית ביותר אהבה וחוכמה. על-אף שההורים במאה העשרים ניחנים בידע רב ובאמת גדולה יותר, הנדרשים לשם שיפור החיים בבית והאדרתם, עובדה היא כי אך מעט מן הבתים של היום משתווים לביתו של ישוע בגליל ולזה של יוחנן מרקוס ביהודה כמקומות טובים לגידול נערים ונערות. ואולם, קבלתה של בשורת ישוע תשפר באופן מיידי את החיים בבית. החיים מלאי האהבה שבבית חכם, וכן המסירות הנאמנה של דת האמת, משפיעים עמוקות זה על זה. החיים בבית שכזה מחזקים את הדת, ודת אמיתית לעולם מהללת את הבית.

אכן, רבות מן ההשפעות המדכאות ומן המחסומים האחרים אשר היו קיימים בבתי היהודיים בעבר, כמעט ולא תימצאנה היום בבתי אשר מנוהלים טוב יותר. אכן, יש הרבה יותר חופש ספונטני והרבה יותר חירות אישית, אך אהבה איננה מרסנת את החירות הזאת, והחירות איננה מונעת מנאמנות ואיננה מוכוונת על-ידי משמעת של חוכמה ותבונה. כל עוד נלמד את הילד להתפלל "אבינו שבשמים", תונח על כתפיהם של כל האבות אשר בארץ האחריות העצומה לחיות ולנהל את בתיים כך שהמילה אבא תזכה למקום הראוי לה בדעתם ובלבם של הילדים המתבגרים כולם.

3. אותו היום במחנה

השליחים בילו את מרבית היום הזה בשוטטות בסביבות הר הזיתים ובפגישות עם התלמידים אשר שהו במחנה עמם. ואולם, בשעות אחר הצהריים המוקדמות הם רצו עד מאוד בחזרתו של ישוע. עם התמשך היום, הם נמלאו חשש הולך וגובר לשלומן; בלעדיו הם הרגישו בודדים באופן שאינו ניתן להסבר. ויכוחים רבים התנהלו במשך היום בשאלה האם ראוי היה שהמאסטר ייצא אל הגבעות לבדו, רק עם נער שליח כבן-לוויה. ואף כי איש לא הביע את מחשבותיו בקול, כולם – פרט ליהודה איש-קריות – חפצו להיות במקומו של יוחנן מרקוס.

באמצע שעות אחר הצהריים, נשא נתנאל באוזני כשישה מן השליחים, וכמספר הזה של תלמידים, את נאומו על "התשוקה העילאית", ובסיומו אמר: "הדבר הגרוע ברובנו הוא שאנחנו לא פועלים בלב שלם. אנחנו איננו מצליחים לאהוב את המאסטר כפי שהוא אוהב אותנו. אילו רצינו כולנו להתלוות אליו במידה שרצה יוחנן, הרי בוודאי היה לוקח אתו את כולנו. כולנו עמדנו בעת שהנער ניגש אל המאסטר והציע לו את הסל, אך כאשר המאסטר לקח אותו, הנער לא הרפה. וכך עזב אותנו המאסטר והלך לגבעות עם הסל, עם הנער והכול."

בסביבות השעה ארבע הגיעו רצים אל דוד זבדיה והביאו לו חדשות מבית צידה, מאמו שלו ומאמו של ישוע. כמה ימים לפני כן גמר דוד אומר בדעתו כי הכוהנים הראשיים והשליטים עתידים להרוג את ישוע. דוד ידע כי הם נחושים לחסל את המאסטר, והיה משוכנע כמעט לחלוטין שישוע לא יפעיל את כוחותיו האלוהיים בכדי להציל את עצמו, ואף לא יתיר לחסידיו להשתמש בכוח על-מנת להגן עליו. לאחר שהגיע למסקנות האלה, מיהר לשלוח שליח אל אמו, והאיץ בה לסור מיד לירושלים ולהביא עמה את מרים, אם ישוע, ואת כל בני משפחתו.

אמו של דוד עשתה כמצוות בנה, וכעת חזרו השליחים לבשר לדוד כי אמו של ישוע וכל בני משפחתו עושים את דרכם אל ירושלים, וכי הם עתידים להגיע מאוחר למחרת, או בבוקר שלאחר מכן. מכיון שדוד עשה זאת ביוזמתו, הוא חשב שמוטב כי ישמור את החדשות האלה לעצמו. לפיכך הוא לא סיפר לאיש על כך שבני משפחתו של ישוע היו בדרכם אל ירושלים.

מעט לאחר צהרי היום, יותר מעשרים מן היוונים אשר פגשו את ישוע והשנים-עשר בביתו של יוסף הרמתי הגיעו למחנה, ופטרוס ויוחנן נועדו עמם למשך מספר שעות. היוונים הללו, או לפחות כמה מתוכם, היו בעלי ידע מתקדם מאוד בענייני המלכות, הואיל והם הוכשרו בידי רודן מאלכסנדריה.

באותו ערב, לאחר שישוע שב אל המחנה, הוא נפגש עם היוונים, ואילולא חשש שהמעשה יפריע עד מאוד לשליחיו ולרבים מתלמידיו הראשיים, היה מסמיך את עשרים היוונים הללו, ממש כפי שהסמיך את השבעים.

ובעוד שכל הדברים הללו מתרחשים במחנה, בירושלים הכוהנים הראשיים והזקנים נדהמו מכך שישוע לא חזר לנאום באוזני ההמונים. אכן, יום קודם לכן הוא אמר בעוזבו את המקדש כי "הנה ביתכם יעזב לכם שמם". אך הם לא הצליחו להבין מדוע הוא החליט לוותר על היתרון הגדול אשר רכש בקרב ההמון האוהד. ואף-על-פי שהם חששו שיקומם את העם, בדבריו האחרונים הנחה המאסטר את ההמונים לציית באופן סביר לסמכותם של אלה אשר "יושבים על כס משה". ואולם, היה זה יום עמוס בעיר, בשעה שההכנות לפסח נמשכו לצד השלמת התוכנית לחיסול ישוע.

מעטים בלבד באו למחנה, אשר עצם קיומו נשמר היטב ובסוד בידי כל אלה אשר ידעו כי ישוע מתעתד להישאר שם במקום לחזור לבית עניא בכל ערב.

4. יהודה והכוהנים הראשיים

מעט לאחר שישוע ויוחנן מרקוס יצאו מן המחנה, נעלם יהודה איש-קריות לאחיו, ולא שב עד לשעות אחר הצהריים המאוחרות. חרף בקשתו המפורשת של המאסטר להימנע מלהיכנס לירושלים, מיהר השליח המבולבל והעגום הזה ללכת ולהיפגש עם אויביו של ישוע בבית הכוהן הגדול כיפא. הייתה זו התכנסות בלתי-רשמית של הסנהדרין אשר נקבעה לאותו בוקר, זמן קצר לאחר השעה עשר. הפגישה כונסה על-מנת לדון בטיב האישומים שבהם יואשם ישוע, ולהחליט כיצד להביא אותו לפני השלטונות הרומיים, מתוך מטרה לקבל מהם את האישור לגזר-דין המוות אשר הם כבר גזרו עליו.

ביום הקודם גילה יהודה לכמה מקרובי משפחתו, ולחברי משפחה צדוקים מסוימים, כי הגיע למסקנה שאף שישוע היה חולם ואידיאליסט אשר כוונותיו טובות הן, הוא איננו גואל ישראל המיוחל. יהודה ציין כי הוא מאוד מעוניין למצוא דרך לפרוש ברוח טובה מן התנועה. חבריו שיבחו אותו והחמיאו לו, והבטיחו כי שליטי היהודים יראו בכך מאורע גדול, ורק טוב יצמח לו מזה. הם הובילו אותו להאמין כי הסנהדרין תחלוק לו כבוד מלכים, וכי הוא יוכל, סוף-סוף, למחוק את אות הקלון אשר דבק בו בשל "חברותו המצערת עם בני הגליל הבורים".

יהודה לא באמת האמין כי פעולותיו הכבירות של המאסטר התבצעו מעם כוחו של נסיך השדים, אך כעת הוא השתכנע לחלוטין כי ישוע לא התכוון להפעיל את כוחותיו בכדי להאדיר את עצמו; כעת הוא השתכנע כי ישוע יתיר לשליטי היהודים לחסלו, והוא עצמו לא יכול היה לסבול את המחשבה המשפילה של היותו מזוהה עם תנועה אשר נחלה כישלון. הוא סירב לקבל את מה שנראה כמפלה. הוא הבין היטב את אופיו החסון של המאסטר, את חדותו ואת ההוד והחסד של דעתו, אך גם הפיק הנאה אפילו מן ההערה של אחד מקרובי משפחתו, כאשר זה ציין כי אף שישוע היה קנאי אשר כוונותיו טובות, הוא כפי הנראה לא היה שפוי בדעתו; וכי תמיד נחשב לאדם מוזר ובלתי-מובן.

וכעת, כפי שלא קרה מעולם עד כה, יהודה מצא את עצמו באופן מוזר מתרעם על כך שישוע אף-פעם לא העניק לו מקום של כבוד גדול יותר. עד כה תמיד הוא חשב שכבוד הוא לשמש בתפקיד גזר השליחים, אך כעת החל להרגיש כי הוא אינו מוערך; כי יכולותיו לא קיבלו הכרה. לפתע הוא נמלא רגשות שטנה כלפי פטרוס, יעקב ויוחנן, אשר התכבדו בקשר אינטימי עם ישוע. וכעת, בשעה שהלך אל בית הכוהן הגדול, הוא החליט להתנקם בפטרוס, ביעקב וביוחנן, ודבר זה העסיק אותו אף יותר מאשר המחשבה על בגידה בישוע. אך מעל לכל זה ומעבר לכל זה, עלתה ושלטה במוחו המודע מחשבה חדשה: הוא הולך לקנות לעצמו כבוד, ואם ניתן לעשות זאת תוך כדי שינקום באלו אשר תרמו לאכזבה הגדולה בחייו, מה טוב. אחזה בו קונספירציה איומה של בלבול, גאווה, ייאוש ונחישות. על-כן, ראוי להבהיר כי יהודה לא הלך אל ביתו של כיפא על-מנת לארגן את בגידתו בישוע עבור בצע כסף.

עם התקרבו של יהודה אל ביתו של כיפא, הוא הגיע להחלטה הסופית לנטוש את ישוע ואת אחיו השליחים; לאחר שהחליט לנטוש את תנועת מלכות השמים, הוא היה נחוש להבטיח לעצמו כמה שיותר כבוד ויקר, את מה שחשב בעבר שיקבל, בשעה שדבק בראשונה בישוע ובבשורת המלכות החדשה. כלל השליחים שאפו בעבר למה ששאף יהודה, אך בחלוף הזמן הם למדו להעריך את האמת ולאהוב את ישוע, או, לכל הפחות, למדו לעשות כן יותר מיהודה.

בן דודו של הבוגד הציג אותו בפני כיפא ובפני שליטי היהודים, והסביר כי יהודה גילה את טעותו וכי הלך שולל אחר תורתו של ישוע, ואילו כעת הוא החליט להצהיר בפומבי ובאופן רשמי על ניתוק הקשר עם בן הגליל, ובה-בעת לבקש להתקבל שוב אל שורות אחיו בני-יהודה וליזכות מחדש באמונם. הדובר בשמו של יהודה המשיך והסביר כי יהודה הכיר בכך שלמען שלום ישראל מוטב כי ישוע ייעצר, וכי על-מנת להביע את צערו על כך שהשתתף בתנועה שגויה שכזו וכאות לכנותו ולחזרתו אל תורת משה, הוא הגיע בכדי להציע את שירותו לסנהדרין ולדאוג לכך שהמפקד אשר קיבל את פקודת המעצר של ישוע יוכל לבצעה בשקט, ובכך להימנע מכל סכנה של התקוממות ההמונים ומן הצורך לדחות את ביצוע המעצר עד לאחר הפסח.

כאשר סיים בן-דודו של יהודה לומר את דבריו, הוא הציג את יהודה, אשר צעד לפניו בסמוך לכוהן הגדול, ואמר: "אעשה את כל אשר הבטיח בן-דודי, אך מה תתנו לי אתם בעבור השירות הזה?" נראה כי יהודה לא הבחין במבט הבוה, ואפילו הגועל, אשר עלה על פניו של כיפא קשה-הלב, הגאה; לבו היה נתון יתר-על-המידה להאדרה עצמית ולמילוי תשוקותיו לרוממות-עצמית.

או-אז השפיל כיפא את מבטו אל הבוגד ואמר: "יהודה, לך אל מפקד המשמר וקבע אתו כיצד להביא את המאסטר שלך אלינו, הערב או מחר בערב, ולאחר שתמסור אותו לדינו, תקבל את גמולך על השירות." כאשר שמע זאת יהודה הוא הלך מעם הכוהנים הראשיים והשליטים, והתייעץ עם מפקד משמר המקדש על-מנת לקבוע את אופן מעצרו של ישוע. יהודה ידע כי ישוע נעדר מן המחנה ולא ידע מתי ישוב באותו ערב, ועל-כן הם קבעו את לעצור את ישוע לערב למחרת (יום חמישי), לאחר שכל תושבי ירושלים וכל עולי הרגל יפרשו לשנת הלילה.

שיכור ממחשבות גדלות ותהילה שב יהודה אל עמיתיו במחנה; ימים רבים חלפו מאז הרגיש כך. הוא הצטרף אל ישוע מתוך תקווה כי יום אחד יהפוך לאדם חשוב במלכות החדשה. לבסוף הבין שלא תהיה מלכות חדשה כפי שקיווה לה. ואולם, הוא שמח בכך שברוב חכמתו הצליח להמיר את האכזבה מכך שלא הצליח לרכוש תהילה במלכות החדשה המיוחלת, לכבוד ולגמול אשר יקבל בסדר הישן, אשר כעת האמין כי ישרוד; והאמין שיחסל את ישוע ואת כל אשר ייצג. המניע המודע האחרון המצוי מאחורי בגידתו של יהודה בישוע היה פעולה של פחדנות של בוגד אנוכי שחשב רק על ביטחונו ועל תהילתו שלו, בלא להתחשב כלל בהשלכות התנהגותו על המאסטר שלו ועל חבריו לשעבר.

ואולם, מאז ומעולם היה זה כך. מזה זמן רב שיהודה עסק במחשבות נקם מכוונות, נחושות ואנוכיות, אשר הלכו וצמחו בדעתו ובלבו לכדי תשוקת נקמה, שנאה, רוע וחוסר-נאמנות. ישוע אהב את יהודה וסמך עליו, כשם שאהב את יתר השליחים וסמך עליהם, אך יהודה לא הצליח לפתח אמון נאמן ולאהוב אותו בחזרה בלב שלם. כמה מסוכנת יכולה להפוך השאפתנות, בשעה שהיא נקשרת לאינטרס העצמי ומונעת מעיקרה מנקמה יוקדת וממושכת! כמה מרסקת הינה האכזבה אשר חווים אותם טיפשים המתמקדים בפיתויי הזמן החמקמקים ואינם רואים כלל את הישגי העד הגבוהים יותר, האמיתיים-יותר של עולמות הנצח של הערכים האלוהיים ומציאויות הרוח האמיתיות. יהודה השתוקק לכבוד בעולם והתאהב בתשוקה הזו בכל מאווד; יתר השליחים השתוקקו אף הם לאותו כבוד ויקר של העולם, אך הם אהבו את ישוע בלבבם ועשו כמיטב יכולתם ללמוד לאהוב את האמיתות אשר לימדם.

למרות שבאותה עת יהודה לא הבין זאת, הוא ביקר את ישוע באופן תת-מודע מאז שהורדוס ערף את ראשו של יוחנן. עמוק בלבו, יהודה תמיד נטר לישוע טינה על שלא הציל את יוחנן. אל לכם לשכוח כי יהודה היה תלמידו של יוחנן לפני שהלך אחרי ישוע. וכל הצטברות הטינה האנושית הזו, כל האכזבות המרות האלה, הפכו לשכבות שנאה שאותן נשא יהודה בנשמתו, וכעת התארגנו היטב בתת-המודע שלו והיו מוכנות לזנק ולאפוף אותו משהעז להפריד את עצמו מההשפעה התומכת של אחיו, ובה בעת חשף את עצמו לרמיזות הפקחיות וללעג הסמוי של אויבי ישוע. בכל פעם שיהודה נתן לתקווה שלו להגביה עוף, וישוע עשה או אמר דבר-מה אשר ריסק את תקוותו זו לרסיסים, נוצרה בלבו של יהודה צלקת נוספת של טינה ומרירות; והצלקות האלה הלכו ורבו, עד אשר אותו לב, אשר פעמים רבות נפגע כל-כך, פסק מלאהוב את האדם אשר גרם לו לחוות עוגמת-נפש שכזו, שכן אף כי כוונותיה של אישיות זו היו טובות, היא נמלאה בפחדנות והתרכזה בעצמה. אף כי יהודה לא הבין זאת, הוא היה מוג-לב. לפיכך, תמיד הוא נטה לייחס לישוע פחדנות, כאשר זה סירב לדבוק בכוח או להתהדר בתהילה, בשעה שנדמה כי אלו זמינים וקלים להשגה. וכל בן-תמותה יודע היטב כיצד אהבה – אשר אפילו פעם הייתה אמיתית – יכולה בעקבות אכזבה, קנאה וטינה ארוכת שנים, להפוך בסופו של דבר לשנאה של ממש.

סוף-סוף הכוהנים הראשיים והזקנים היו יכולים לנשום לרווחה למשך מספר שעות. הם לא יידרשו לעצור את ישוע בפומבי, והעובדה שיהודה גויס כבן-ברית וכבוגד הבטיחה כי ישוע לא יחמוק שוב מתחומי השיפוט שלהם, כפי שעשה פעמים כה רבות בעבר.

5. שעת החברה האחרונה

מכיוון שהיה זה יום רביעי, בערב הזה התקיימה במחנה שעת חברה. המאסטר ניסה לעודד את שליחיו המדוכאים, אך היה זה כמעט בלתי-אפשרי. כולם החלו להבין כי מאורעות קשים והרסניים הולכים וקרבים. הם לא יכלו להתעודד אפילו כאשר המאסטר סיפר להם על אודות השנים מלאות העשייה אשר בילו יחדיו באהבה. ישוע הקפיד לשאול על משפחות כל השליחים, והתבונן אל עבר דוד זבדיה ושאל אם מישוהו שמע לאחרונה מאמו, מאחותו הקטנה, או משאר בני משפחתו. דוד השפיל את מבטו והתבונן ברגליו; הוא חשש לענות.

אז הזהיר ישוע את חסידיו לבל יסמכו על תמיכת ההמונים. הוא הזכיר להם את החוויות שלהם בגליל, כאשר שוב ושוב ההמונים המשולהבים אחריהם הלכו, ואז פנו להם עורף באותה ההתלהבות וחזרו לצורת החיים ולאמונותיהם הקודמות. ואז אמר: "לפיכך, אל לכם ללכת שולל אחרי ההמונים הרבים אשר שמעו אותנו במקדש ונדמה כי האמינו לתורתנו. ההמונים הללו מאזינים לאמת ומאמינים לה באופן שטחי ושכלי בלבד, אבל רק מעטים מתירים לדברי האמת להכות שורשים חיים בלבם. בשעת צרה אמיתית, אין ניתן לסמוך על אלה אשר מכירים את הבשורה בדעתם בלבד, אלה אשר לא חוו אותה בלב. כאשר יסכימו שליטי היהודים לחסל את בן האדם, וכאשר יתקפו כאיש-אחד, אתם תראו כי ההמונים יתפזרו בבהלה, או שיעמדו בדממה ובתדהמה בעוד שהמנהיגים מוכי-השיגעון והעיוורים הללו יובילו את מורי בשורת האמת אל מותם. ואז, כאשר ייפלו עליכם הצרות והקשיים, יתפזרו גם אחרים אשר חשבתם כי הם אוהבי אמת, וכמה מהם יתכחשו לבשורה ויינטשו אתכם. כמה מאלה אשר היו קרובים אלינו כבר החליטו לנטוש. ביום הזה נחתם, כהכנה לזמנים העתידיים לבוא. שימו לב, אפוא, והתפללו כי יהיה בכם כוח לימים שכבר מגיעים."

מצב הרוח במחנה היה טעון במתח בלתי-מוסבר. שליחים דוממים באו והלכו, ותקשרו אך ורק עם דוד זבדיה. לפני תום הערב, אחדים ידעו שאלעזר נס בחיפזון מבית עניא. יוחנן מרקוס היה דומם מאוד לאחר ששב למחנה, על-אף שבילה יום שלם בחברתו של המאסטר. כל ניסיון לדובב אותו רק העיד על כך שישוע הורה לו לא לדבר.

אפילו מצב הרוח העליז של המאסטר, ונטייתו הלא-שכיחה להתרועע הפחידה אותם. כולם הרגישו את הבידוד האיום אשר עומד להתרחש עליהם בפתאומיות מרסקת ובאימה שאין לחמוק ממנה. הם הרגישו במעורפל את אשר עומד לבוא, ואיש לא הרגיש מוכן לכך. המאסטר נעדר במשך כל היום; והם התגעגעו אליו מאוד.

ערב יום רביעי הזה היה נקודת השפל במעמד הרוחני, עד לשעת מותו של המאסטר הלכה למעשה. ואף כי היום שלמחרת היה קרוב עוד יום אחד ליום שישי הטראגי, עדיין הוא היה מצוי עמם והשעות הקשות חלפו ביתר-חסד.

ישוע ידע כי הלילה הזה הוא הלילה האחרון שבו יישן לצד בני משפחתו הנבחרים על-פני האדמה. היה זה מעט לפני חצות הליל שישוע פיזר אותם למשך הלילה, ואמר: "לכו לישון, אחיי, והשלום יהיה עליכם עד אשר נקיץ מחר, לעוד יום שבו נעשה את רצון האב ונחווה את שמחת הידיעה כי אנו הננו בניו."